Pháp Vũ

(25-10-2026)

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[01/11/2026 - 06:16 - anhlibrary]
kính bạch Ngài Viện Chủ, kính thưa ni sư, toàn thể đại chúng có mặt tại đây, 2 tuần gặp lần, cũng ngán, Ngài Pháp chủ nói buổi sáng chủ nhật như nầy dạy để thế cho buổi trưa luôn, giảng xong chúng tôi chúng tôi dọt liền.
Hồi nãy trước khi tôi lên đây có một cô phật tử hỏi tôi vậy chứ sẽ nói cái gì? thì tôi nói rằng đó là.. đối với riêng tôi, chuẩn bị trước thì khó hơn là giảng ở chỗ, bởi vì tôi không biết bữa nay cái người tôi gặp là ai? mà thấy mấy cụ mà nhiều thì tôi nói khác, mấy cụ ít thì tôi nói khác, rồi thì người quen nhiều nói khác.
Trên đường mà từ ở dưới phòng ra đây nè, tôi bị chạy nắng, tôi có nghĩ đến một chuyện mà tôi nghĩ rằng nó rất là quan trọng trong cái chuyện tu và trong đời sống của người Phật tử mình, chuyện này bà con nghe rồi, Đức Phật phải kể lại, đó là theo truyền thuyết thôi nha, chứ còn bà con nghiên cứu chuyên sâu phải kiểm chứng lại chứ còn tôi không biết là chuyện đó có thật hay không? tức là tương truyền rằng cái nguồn gốc đầu tiên của cái đôi dép da, đôi giày da của mình đó là từ Ấn Độ. Và chúng ta biết rồi thì những cái dân tộc lớn như là Trung Quốc, Ấn Độ hoặc là Ai Cập thì nước nào họ cũng dành họ là cái nguồn gốc văn minh của nhân loại hết. Cho nên giờ chỉ có trời biết cái nào là đúng, cái nào sai, người Ấn Độ họ nói rằng là cái nguồn gốc đôi dép da, đôi giày da từ họ. Tương truyền ngày xưa đó có một nàng công chúa từ bé đi theo phụ vương, vua cha săn bắn vào bgày nghỉ, cảm nhiễm cái thói quen săn bắn đó và nàng xem cái chuyện mà giết chóc đó là một cái niềm vui và tới cái lúc nàng lớn lên thì nàng càng lúc càng gọi là nghiện cái thú đi săn đến mức mà nàng thèm là bất cứ nơi nào mà nàng đặt chân đến đều là có trải da thú hết. Mà các vị biết cái chuyện đó là không bao giờ mà có, da thú ở đâu mà trải khắp vương quốc cho nàng. Và nàng chỉ vì yêu cầu đó không được đáp ứng và nàng đã đổ bệnh. Bởi vì phụ vương chỉ hứa với nàng ừ được thì nàng mới hết bệnh. Mà bây giờ ông vua là quân bất hý ngôn làm sao ông vua dám hứa kỳ cục như vậy. Nàng mê da thú lắm. Thì cuối cùng có một ông lão thần ở trong triều ổng hiến kế, ổng nói rằng công chúa thích đặt chân đến đâu thì dưới chân cũng là da, thì thôi làm cho nàng đôi dép da nó chắc ăn, thì đi đâu cũng dép gia, đó là nguồn gốc đôi dép da, chưa hết, còn cái này mới ghê.
Người Nhật họ cũng dành một món họ nói rằng đó là của họ, thôi kệ họ đi của cha nào cũng được miễn sao mình có đồ xài thôi. Họ nói rằng cái dù để che đầu vốn là của người Nhật là bởi vì họ nói rằng đó là ngày xưa đó, có một vị thiền sư xuất thân là một thương gia giàu có, ở nhà cao cửa rộng, rồi sau này hiểu đạo, bỏ hết đi tu, vào trong một ngôi chùa lớn, vị đó nghĩ rằng mình bỏ cái nhà để mình xuất gia, mình chung vô cái chùa lớn vậy cũng là một cái nhà khác, vị này mới đổi qua một cái thảo xá tức là cái nhà… một cái lều nhỏ mái tranh ở trên núi, nhưng mà đến một ngày vị đó thấy rằng cái trời mưa dột cũng phiền quá, phiền quá mà bây giờ trên đầu không có cái gì che thì cũng không được mà ở trong một cái mái nhà như vậy thì nó cũng phiền. Các vị biết có mái nhà mình phải chăm sóc, rồi có một lần vị nó đi hóa duyên về đến nhà thì nó bị cháy, thì bị cháy rồi phải làm cái mới, rồi còn làm được vài ba năm nó mưa nó dột, nói chung là có đủ cách để nó phiền hết, thì vị này mới nghĩ rằng bỏ nhà vào chùa, bỏ chùa xuống am, mà bây giờ tới am vẫn còn phiền, bây giờ làm sao mà chỉ cần có cái gì mà che trên đầu thôi mà đi đâu cũng đem theo được, thế là vị đó nghĩ ra cây dù.
Tôi bắt đầu bài giảng hôm nay bằng hai cái món đồ rất là bình thường mà có lẽ nhiều người ở đây đoán không có ra là tôi muốn nói cái gì? Xin thưa với bà con, bà con có lòng tu tí bà con đoán biết là tôi nói cái gì. Có nghĩa là trên đường thiên lý đó chúng ta đi đâu cũng có thể đem theo một đôi dép da để ở nơi nào dưới chân mình cũng là da. Trên đường thiên lý ở đâu trên đầu mình cũng có mái che đó là cây dù. Chỉ cần một đôi giày và một cái dù thì ở đâu mình cũng giống nhau thôi. Nói như vậy không có nghĩa là tôi đi kêu mà con sống cái đời homeless không phải, mà tôi muốn nói đến một cái chuyện mà tôi đã nói rất là nhiều năm về trước đó là cái pháp tu wireless, bà con đồng ý với tôi mình xài vật dụng trong nhà mà có dây nhợ nó phiền đúng không? cái gì mà.. giống như tôi

cách đây mấy hôm tôi mua cái đồ cạo tóc có để chữ cordless là mình sạc xong cái mình xài không có cần dây, nó tiện lắm, rồi bây giờ mình sạc phone, mình sạc phone dây cũng tiện và rất là nhiều lần tôi có một …cách đây khoảng 10 năm, mười mấy năm về trước tôi có một loạt bài giảng về cái chủ đề là internal organs in buddhism tức là nội tạng trong giáo lý. Có nghĩa là từng cái bộ phận trong cơ thể của mình nó ứng với pháp môn nào trong nhà Phật. Ví dụ như tôi dành hẳn một bài giảng tôi nói về cái gót chân, tôi dành hẳn một bài giảng tôi nói về cái mắt cá, tôi dành hẳn một cái bài giảng về cái đầu gối và tôi cứ giảng từng phần trong cơ thể con người và tôi còn nhớ tôi giảng tới cái lỗ rún, có lần tôi giảng sắp tới cái rốn người ta hỏi tôi bữa nay Sư giảng tới cái rốn Sư nói tới cái gì? và khi tôi nói về cái rốn thì bài giảng đó các vị có biết rằng tôi đã độ được cũng rất là nhiều người và cái bài giảng về cái rốn là nó như thế này. Ở trong bụng mẹ đó, đứa bé nó phải lệ thuộc 100% và mẹ nuôi nó hoàn toàn là nó không có can thiệp gì hết. Nó được truyền, được tiếp, gọi là tiếp liệu cái dưỡng tố từ mẹ thông qua cái cuống rốn một cách thụ động, một cách thụ động. Nhưng mà cái điểm đặc biệt đó là tới lúc mà nó chào đời thì cái chuyện đầu tiên mà bà mụ làm đó là cắt cái cuốn rốn, đó là cái bản tuyên ngôn độc lập đầu tiên trong đời người, kể từ hôm nay anh không còn lệ thuộc mẹ như ngày xưa nữa mặc dù anh còn vẫn còn phải nhận viện trợ, đó là anh vẫn phải bú sữa mẹ và mẹ phải bồng bế, phải ẩm ôm, phải vỗ giấc cho anh, nhưng mà đến 1 hai năm sau thì anh có thể bú bình mà không cần hơi ấm của mẹ nữa. Và từng ngày trôi qua đến một lúc đứa bé nó ăn baby food và cuối cùng tự nó ăn uống như là người lớn trong nhà, rồi nó tới tuổi teen, tới tuổi puberty dậy thì rồi nó yêu đương rồi nó tốt nghiệp high school rồi nó vào đại học, từ từ thì càng về sau nó càng xa mẹ dần, xa vòng tay mẹ xa mái ấm gia đình, thì tới lúc bây giờ cái quan hệ giữa nó với mẹ chỉ là wireless. Chưa, và tất cả những người Phật tử chúng ta cũng vậy, có rất nhiều, không phải rất nhiều mà hầu hết Phật tử chúng ta không có muốn cắt cuống rốn khi đi chùa, không chịu học giáo lý, cái gì cũng chạy vô kiếm Sư phụ ơi, tối nằm chiêm bao thấy bà má về cũng chạy vô Sư phụ ơi. Trong nhà có chuyện buồn cũng chạy vô Sư phụ ơi. Đối với tôi những người Phật tử không học giáo lý, cái gì cũng đi kiếm Tăng Ni, đối với tôi đó là chưa cắt cuống rốn hoặc có cắt rồi nhưng chưa dứt sữa. Chúng tôi phải đặt đến cái giai đoạn, đến cái trình độ wireless có nghĩa là đối với Tam Bảo chúng ta có liên lạc nhưng mà không có dây nhợ gì hết. Để đi đâu? Không gian nào? thời điểm nào? chúng ta cũng có một cái đôi dép dưới chân và một cây dù trên đầu, nghe kịp không? Kể từ sau bài giảng này rồi tôi muốn bà con phải có một đôi dép dưới chân, đôi dép da và một cây dù cầm tay, mưa gió cỡ nào thì mình cũng có cây dù, và ở chỗ nào chông gai gập ghềnh cách mấy lúc nào ở dưới chân cũng có đôi dép, không cần phải trải da khắp cả vương quốc, không cần phải trải da khắp những nơi mình đi đâu, mà chỉ cần xách đôi dép đó là xong, mà nói tới đây tôi có nhớ chuyện.
Có một cái ông đó ghen kinh hồn luôn, ổng làm ở sở, ông cứ gọi phone về cho vợ, ổng hỏi em đang ở đâu? thì bả nói em đang ở nhà, trong bếp. Mở cái máy đánh trứng lên coi? cái bả mở cho ổng nghe xè xè cái ổng chịu, cứ ngày nào cũng bắt nghe, thì bữa đó ổng về sớm không thấy bả ở nhà, ổng mới hỏi mấy đứa con, bà má tụi bay cả tháng nay không có ra khỏi nhà sao bữa nay đi? cái tụi nó nói đâu có, má ngày nào bả cũng đi hết, mà lạ lắm đi đâu cũng đem cái máy đánh trứng theo. Có nghĩa là bả có khả năng, có khả năng, các vị thấy không? bả đi tất cả mọi nơi chỉ đem cái máy đánh trứng theo là bả yên tâm, nó giống như mình tu hành đi đâu cũng có pháp trong lòng và không sợ ai hết. Cho nên là lần sau tôi về đây tôi thấy bà nào đi đâu kè kè cái máy đánh trứng là tôi biết rồi.
Ở trong Phật pháp, chúng ta biết rằng nói ra thì bà con buồn, bà con sợ nhưng mà không nói không được, có mấy cái người ở trong xã hội mình gặp họ mình mà là không nên nghe chuyện vui. Đó là bác sĩ. Bởi vì nếu mình không có chuyện gì xấu thì mình gặp bác sĩ làm gì, đúng không? Bác sĩ nè, luật sư nè. Đó, mấy cái người mà mình phải có chuyện xấu mình phải kiếm họ và đương nhiên là mình phải nghe chuyện xấu nhớ trừ ra một người đó là cha thầy bói, chỉ có thầy bói thì mình không nên nghe thôi, chứ còn ở đây chùa cũng là cái chỗ mình cũng phải nghe chuyện xấu, đó là chúng ta khỏe cách mấy, chúng ta trẻ cách mấy, chúng ta không chắc mình sống được bao lâu, khi nãy lên Chánh điện chờ đến lúc vào buổi giảng, tôi vào phòng ký linh, nhìn hết hồn, tuổi nào cũng có hết, tuổi nào cũng có, giới tính nào cũng có, nam có, nữ có, già có, trẻ có, mập, ốm, đen, trắng thấy có đủ hết thấy giựt mình và trong cái nhịp sống hối hả, vội vã của hôm nay thì chúng ta phải chấp nhận một chuyện đó là chúng ta có nhiều cơ hội bị strock hơn ngày xưa nhiều lắm, từ thực phẩm cho đến thời tiết, khí hậu và chúng ta cũng biết một chuyện rất là khó tin, đó là từng người trên mặt đất này

nè, đốn cây nó ảnh hưởng đến những chuyến bay trên trời các vị có biết không? mấy cái tăm xỉa răng của mình trong nhà mình, cái tăm xỉa răng rồi mấy cái que diêm, rồi cái bàn ghế của mình dùng ở trong nhà, mình thấy nó bình thường nhưng mà nó ảnh hưởng đến những chuyến bay là sao? cây cối bị đốn hạ thì nó ảnh hưởng đến thời tiết, khí hậu mà hễ thời tiết khí hậu bị ảnh hưởng thì nó sẽ dẫn đến mưa bão và ảnh hưởng đến cả cái khí quyển của mình, các vị biết rằng những cái turbulence, mấy cái lần bị dằn sốc trên máy bay, mà có những cái chuyến bay nó rơi tự do cả mấy trăm mét. Lúc đó là tha hồ niệm Phật và Chúa trộn chung một rổ. Nhớ cái gì niệm cái đó. Ở đây có ai bà con biết đợt kỳ rồi tôi từ Thụy Sỹ về bị cũng khoảng chắc cũng 3 phút, muốn chết luôn, lúc đó mới thấy là ước gì mà có một lúc mình nghỉ mình trong bụng mình đi xe đạp từ Châu Âu về Mỹ cũng được nữa cho nó đỡ run, lúc đó nghỉ bụng phải đi xe đạp tuy nó hơi lâu thiệt nhưng cho nó chắc ăn, nhưng mà chắc gì, đi xe đạp mấy thằng máy bay nó rớt xuống mình như thường. Cho nên là mỗi một cái giây phút trôi qua ai cũng có thể chết được hết, chúng ta có thể chết, ai cũng có thể chết và chưa nói đế cái chết, chỉ cần đối diện với cái chết, đối diện với thị phi thì mình có đủ bình tâm hay không? Bởi vì mình, cái vốn sống mình không có. Mà vốn sống ở đây là gì? Đó chính là một đôi dép và một cây dù tâm linh. Đấy, từ từ bà con quý vị biết nói là gì? Một đôi dép và một cái cây dù tâm linh. Ở đâu đi nữa, mình có cây dù thì nắng mưa mình không ngại. Đi đâu đi nữa mà dưới chân có đôi dép, đôi giày thì mình không có ngại. Tôi nhớ người Tàu có cái câu này nè, câu này tôi nhắc hoài là:

Nê Phật (nê là bùn) bất độ thủy. Tức là cái tượng Phật bằng đất sét thì kỵ nước.

Mà mộc Phật bất độ hỏa. Tượng Phật bằng gỗ thì kỵ lửa.

Mà kim Phật bất độ lô. Lô là cái lò, cái tượng Phật bằng vàng, bằng kim loại thì kỵ cái lửa khò, lửa của thợ bạc.

Và đa phần Phật tử mình thì không phải là Phật đất sét, Phật gỗ, Phật kim loại mà đa phần mình là Phật giấy không, cho nên rất là dễ cháy, rất là dễ bị nhăn, rất là dễ bị rách. Mình, bên nhà Phật có chữ dễ ngươi, khi chưa gặp chuyện thì mình cứ nghĩ là còn lâu lắm mới tới mình, mình thấy người ta chết mình cũng không sợ, mình thấy người ta bị cái gì mình cũng không có sợ, tới khi phiên mình, mình mới sợ. Ví dụ như bà con biết tôi đi giảng cho bà con nghe cái này, nhưng mà tôi vẫn phải dạy tôi mỗi ngày, đó là tôi đối diện thị phi rất là nhiều, tin ai? mở Facebook ra là thị phi một một núi, cái người khen mình, cái người chửi mình một ghe. Nếu mà các vị hỏi tại sao sư biết vậy Sư lên chi? công việc đôi lúc tôi cũng cần lên đó, tôi cần thông báo này kia, tôi cũng lên đó, mà mỗi ngày cho đến bây giờ nè, đến bây giờ lên trên đó mà yếu đạo là chết, mà đâu phải… mình đâu có kiếm chuyện họ đâu mà tự nhiên cái thằng Tèo nó đăng thằng Tý lên chửi, rồi má thằng Tý vô khen, thì mình phải làm sao trước cái lời khen của người này mà tiếng chửi của người kia? đó là cả một vấn đề, các vị đừng có nói với tôi là tu là đắc này, đắc kia tôi cho tôi xin đi, dẹp, nó xa lắm, chuyện trước mắt có bình tâm trước những cái chuyện vặt vảnh trong đời sống hay không? có khả năng an lạc với mình ngay trong từng ngày hay không? còn bà con làm được cái đó là bà con đã đi rất xa, đừng có tham, đừng nói dóc, đắc cái này, đắc này kia thành Phật, chứng Thánh xa lắm, khó lắm quý vị, khó lắm, chẳng hạn như tôi có một cái thói xấu đó là tôi không có kiên nhẫn, bắt tôi chờ là tôi nổi điên, cái đó cũng là cái chuyện để mình tu, bắt chờ, gặp ai bắt mình chờ, đã hẹn mình 9:30 mà trễ 15 phút là mình đã nổi điên rồi, mà nhất là trời nóng hoặc là một cái tiếng khen, một cái lời chê đó nhiều người cứ tưởng tu là phải nhẫn, mà nhẫn tức là chịu đựng trước đắng cay, hiểu vậy có một nửa thôi, chịu đựng trước cái ngọt ngào nữa kìa, nghe người ta khen mà tỉnh bơ đó mới là tu, nghe người ta chửi mà tỉnh bơ đó mới là tu mà khi nào mình nghe người ta khen mà mình tỉnh bơ thì mai mốt nghe người ta chửi mình mới tỉnh bơ. Còn đằng này, nghe kỹ cái này về nghỉ ngồi nghĩ kỹ là khi nào mà mình trước cái vị ngọt ngào mà mình không có tự chủ được, thì trước ái đắng cay mình chịu không nổi. Vui cách mấy, sinh nhật, party, hội hè, đình đám giữa một một rừng người đang cười như vậy mình trực nhớ một chuyện đó là thấy vậy mà không phải vậy, bớt vui tí, tiết kiệm bớt tí, nghe lời tôi đi, mà thay vì hồi đó giờ mình cứ gặp dịp là mình vui hết ga, bây giờ không, mình vui 70 thôi, rồi từ từ mình giảm xuống 50, 40 nghe hay lắm, giảm lắm thì sẽ có một ngày khi gặp cái chuyện mà người ta hết hồn, người ta kinh hoàng, gặp cái chuyện mà người ta nổi điên, nổi giận thì lúc đó mình có khả năng để mình chịu đựng, cái kinh nghiệm bằng vàng mà ngộ lắm, dạy tới mấy chỗ này cái mặt bà con nó đơ ra, ngộ lắm, thích nghe cái chuyện huyền bí, chuyện ma, chuyện

hài, nghe mấy cái này rất là quan trọng, nếu mà ngày tôi còn bé mà tôi được nghe mấy cái này là tôi bây giờ lên non ngồi rồi. Nên nhớ kinh nghiệm tức là chuyện người lớn bị té, bị bỏng lửa, bị đứt tay không khóc là bởi vì người lớn đã có tiên liệu trước. Tiên liệu và tiên lượng. Còn trẻ con tại sao nó bị chút xíu nó khóc là bởi vì nó đến với cuộc đời này bằng toàn bộ cái niềm tin yêu tin cậy. Nó thấy toàn màu hồng nó không có ngờ té đau như vậy. Không ngờ đứt tay máu nhiều như vậy. Nó mới khó, nó mới sợ. Còn người lớn mình đã biết rồi, mình đã liệu trước rồi, khi mình vào bếp cầm dao là mình đã biết đứt tay, khi mình vào bếp cầm dao là mình đã biết là đứt tay, vào bếp là mình biết là bị bỏng lửa, mình vào bếp là bị bỏng nước sôi, mình biết cái chuyện đó là chuyện đương nhiên. Cho nên là tôi mong sau cái bài giảng này nè bà con có một đôi giày dưới chân, một cái dù trên đầu có nghĩa là không có sư phụ mình vẫn tu được, mình vẫn an lạc được, chứ còn đi nghe cho nhiều nhưng mà không có khả năng an lạc, không có khả năng có được hai chữ "an" đó là an toàn và an lạc. An lạc là sao? an lạc là sao mình cũng thấy thoải mái, còn an toàn là sao? có thể là lỡ có bị tai nạn thì vẫn ra đi với sự thanh thản, mới sáng nay tôi có nói chuyện với một người quen bằng phone, họ cũng đem chuyện nhà ra họ than, thì tôi nói thế này, cô thấy cô quá quan trọng, cô nghĩ nếu bây giờ cô lăn đùng ra cô chết thì trái đất có quay, có tiếp tục quay không? vẫn quay bình thường. Bà Tám vẫn bán bún bò và thằng Tí vẫn đá banh ở ngoài đầu hẻm như trái đất không hề thay đổi. Xe vẫn chạy ngoài đường, mây vẫn bay trên trời, gió vẫn thổi về biển mà tại vì mình nghĩ mình quan trọng, rồi cái mình lo, rồi lên máu, rồi trụy tim, đột quỵ, strock tùm lum. Thật ra là do mình, thật ra đó trên đời này tôi nói chỉ có bốn chuyện là nó có thật thôi. Dầu mình không nghĩ tới nó, nó vẫn có thật. Còn ngoài ra nó chỉ có khi ta nghĩ tới nó, bốn chuyện đó là gì?

- Một là nợ, mình thiếu nợ, mình không nghĩ tới nó thì nợ vẫn còn đó.
- Thứ hai là pháp luật, mình phạm pháp thì mình có trùm mền mình ngủ thì cảnh sát vẫn tới gõ cửa.
- Thứ ba là bệnh, bệnh tật. Bây giờ mình có nhớ hay có quên thì cái bệnh nó vẫn sờ sờ ra đó, nó có thật và càng ngày nó càng nặng hơn.
- Và thứ tư là chuyện thù oán. Chuyện thù oán thì nhiều khi mình không biết gì hết thì người ta vẫn thù mình.

Thì tôi nhắc lại chỉ có bốn chuyện: bệnh tật, nợ nần, pháp luật, và thù oán, mà trên đời này trừ bốn cái này ra đó thì tất cả những thứ còn lại là nó chỉ có thật khi mà mình nghĩ tới nó, tôi tin tuổi này tôi U 60 rồi, tôi tin chuyện đó, không nghĩ tới nó là nó không có và trong bài giảng sáng sớm nay tôi có nói cái đó, vô lượng vũ trụ, vô lượng thiên hà, hành tinh, ngôi sao tinh tú, tất cả chúng sanh ba giới, bốn loài, ngũ thú, lục đạo. Tất cả nằm gọn ở trong 6 căn và 6 trần thôi. Núi non, đại dương, phố xá, xóm làng, con người, chim muông, súc vật, bò bay máy cựa tất cả là đều nằm gọn trong 6 căn, 6 trần. Có nghĩa là sao? Tất cả những cái gì mà mình gọi là cái gì đã được gọi là cái gì thì từ âm thanh, ánh sáng, hình dáng, màu sắc, mùi vị rồi nóng lạnh, rồi mịn nhám, gần xa, trên dưới, trong ngoài, tất cả thảy đều nằm gọn ở trong 6 trần. Đó là những gì mà mình có thể thấy bằng mắt, nghe bằng tai, ngửi bằng mũi, nếm bằng lưỡi, xúc chạm bằng xúc giác và suy tư bằng cái đầu. Như vậy thì cái 6 căn đó là 6 cái cái gian quan nhận thức và 6 trần là 6 cái đối tượng của nhận thức, không có cái gì trong cuộc đời này mà nằm ngoài con số 12. Nhưng mà sở dĩ mình khổ là vì mình tô vẻ, mình dán lên nó quá nhiều cái nhãn mác và cho cái này là quan trọng, cái kia là quan trọng. Bà con hoàn toàn có thể nghi ngờ về cái người đang nói chuyện này. Bà con nghĩ ông nói mà ổng có tu giống như ổng nói hay không? Tôi trả lời câu rất đơn giản thôi. Tôi cũng là người tham sống sợ chết. Tôi cũng là người thích sướng sợ khổ như quý vị vậy, thì tôi phải tìm đủ cách để tôi bớt khổ, phải tin, tôi cũng là người thích sướng, sợ khổ vậy, tôi phải có cái cách suy nghĩ sao cho tôi bớt khổ chứ, tôi không nói tôi tu nha, tôi phải có cái khả năng suy nghĩ sao để tôi ít khổ hơn người khác, tôi phải tự, tôi phải thương tôi chứ, chứ còn bây giờ tôi giả định tôi không tin phật, tôi không có tin Phật, không tin Chúa, không tin ai nhưng ít ra tôi cũng phải nghĩ, tôi phải cho, tôi phải tự tôi tìm một cái hướng tư duy nào đó, một cái hướng suy nghĩ nào đó, để cho đời tôi bớt khổ. Quý vị tưởng tượng đứng trong trời nắng, trong nắng cái khả năng suy nghĩ của mình nó có làm cho mình dễ chịu hơn, khó chịu hơn, có ai tin cái đó? nắng, đói, muỗi, lạnh, nóng nè, lạnh nực nè, nực nè, lạnh nè, đói nè, khát nè, rồi nắng, rồi mưa nè, cái suy nghĩ trong đầu mình rất là quan trọng, nó làm cho mình có khả năng chịu đựng tốt hơn hoặc là tệ hơn, tôi tuyệt đối tin điều đó. Tôi tuyệt đối tin điều đó như là tôi tin tôi có 10 ngón tay, nó quan trọng lắm luôn. Quan trọng lắm luôn. Phải như vậy

quý vị. Phải như vậy đó thì bà con mới thật sự là những người đệ tử của Phật trong cái dạng, trong cái trình độ gọi là wireless, cordless. Chứ còn mà đi mình sống ở đời, mình là người Phật tử không thể xa chùa, không thể xa Tăng ni. Đúng. Nhưng mà giả định như lúc không có chùa, không có Tăng ni thì mình làm sao? Không có sư phụ làm sao? nửa đêm khắp ngáp ngáp, thở không đượ,c tay chân không nhúc nhích được nữa, lúc đó sư phụ nào tới cứu, phải tự cứu. Cứ nhớ mọi thứ nó do duyên mà có. Rồi bữa nay duyên nó mãn thì mình phải đi thôi và mình có lòng tin Phật, mình có thực tập hành trì. Mình có tin Phật có thực tập hành trì thì cái chỗ đi về nó sẽ tốt hơn. Và chết không phải là kết thúc mà nó là điểm bắt đầu. Ta sợ bởi vì ta nghĩ chết là điểm kết thúc, rồi xong, tất cả bỏ lại hết. Nghĩ vậy nó bắt đầu nó mới nó mới sợ. Hoặc là mình không có niềm tin vào cái đoạn đường sắp tới, mình không có niềm tin, mình sắp bay mà mình không biết là mình sẽ bay về đâu hoặc là tới chỗ đó tiền bạc sẽ ra sao, không có người quen mình nghĩ vậy mình mới run, chứ nếu mà mình sắp bay mà mình biết mình sẽ đi về đâu, mình xuống phi trường mình có tiền hay không? ở đó mình có người quen hay không? mình sẽ di chuyển mình sẽ sinh hoạt ở đó bằng cái phương tiện nào? thì mình không có run, còn đằng này tại sao người ta sợ chết là bởi vì trong kinh nói có những lý do làm cho người ta sợ chết.

- Một là cả đời làm quá ít điều thiện.
- Hai là làm quá nhiều cái điều ác.
- Ba là quá dính mắc vào cái hình hài này. Quá dính mắc.
- Và bốn là thường xuyên sống hưởng thụ.

Nghe kỹ không ta? Một là làm quá ít điều thiện. Hai là làm quá nhiều điều xấu. Ba là quá dính mắc vào cái thân này. Bốn là thường xuyên sống hưởng thụ. Thích làm đẹp, thích chăn êm, nệm ấm, quần là áo lụa, nhà cao cửa rộng, những cái người đó họ rất là sợ chết.

Có một câu chuyện hình như tôi có kể tại Pháp Vũ trong một pháp thoại trước đây là có một cậu sinh viên người Mỹ phát hiện bị ung thư, cậu đến cậu khóc với vị giáo sư, cậu nói em còn trẻ, em yêu đời, em sợ chết. Mà người quen em chỉ có thầy, thầy giúp em, bác sĩ là lắc đầu rồi đó, bây giờ chỉ còn thầy thôi. Mà ông thầy, ông giáo sư là dạy về vật lý dạy về toán, dạy về cái này cái kia về khoa học, ổng đâu phải là bác sĩ, thì ổng nghe chàng sinh viên, học trò nói, ổng nói thầy không phải là linh mục, cũng không phải là tu sĩ phật giáo, thầy cũng không phải là bác sĩ, cái gì thầy cũng không, thì thầy coi thầy là... em biết là thầy là giáo sư về khoa học thôi. Nhưng mà hoàn cảnh của em thì nếu là thầy thì thầy sẽ làm một việc, đó là thầy sẽ đi về một cái chỗ đặc biệt nào đó để thầy ở. Bởi vì, nghe kỹ nè, nếu tự thân ta không thể thay đổi suy nghĩ thì đôi khi hoàn cảnh ta có mặt sẽ giúp ta thay đổi. Các vị có tin chuyện đó không? chuyện đó mà mình nằm ở trong mùng mình tắt đèn, mình trùm mền, mình nghĩ khác, mà mình bước xuống nhà bếp mình nghĩ khác. Mình ra phòng khách mình nghĩ khác và mình ra ngoài sân mình nghĩ khác, và mình ra lộ mình lái xe mình nghĩ khác và vô shopping mall là mình nghĩ khác. Có nhiều bà đang buồn thấy cái 70% off vui trở lại liền là mình phải thấy rằng là cái môi trường, cái không gian, cái hoàn cảnh nó quan trọng, thì ông giáo sư kêu sinh viên này là đi về Campuchia ở cái vùng ổ chuột kế bên biển hồ Tonlé Sap ở 1 tháng, thì anh sinh viên này anh cứ tưởng đó là xứ Phật giáo, mà ông thầy mình chắc có cảm tình với Phật giáo rồi kêu mình về đó chắc là để mà tìm sự an ủi từ Phật giáo. Anh tưởng vậy, nhưng mà ông thầy kêu em phải hứa là em đi đúng, đi đúng à nha. Em phải đi đúng tới cái khu ổ chuột bên bờ biển hồ, đúng cái chỗ đó, càng rách nát càng tốt. Mà ở đó thầy biết nó có một núi rác, mà em ở càng gần rác càng tốt, mà em đi lượm rác nó còn tốt nữa, thì cậu sinh viên là lúc đó hết đường lựa chọn, cậu đã book cái vé bay đi về Campuchia thì cậu qua đó được có hai tuần là cậu liên lạc về Mỹ, cậu nói dạ em hết sợ chết rồi, em chấp hết, ung thư, ung thuyết gì chấp hết, là vì sao vậy? là cậu qua cậu thấy mà nắng chang chang, nó nóng hôi nồng, hôi hám, trẻ con Campuchia đứa thì có mặc áo, đứa không mặc áo, đầu trần, chân đất mà nó chen trên cái núi rác kiếm sống, mà nắng chang chang như vậy, phụ nữ mà trẻ trẻ đi làm gái, mà đàn ông con trai làm cướp gọi là ma cô đi lừa đảo chứ lấy đâu mà sống, lấy cái gì mà sống? thì anh nhìn cái cảnh đó ảnh thấy mình sợ chết tại vì mình tiếc cái đời sống của nước Mỹ, chứ nếu mình mà mình ở cái môi trường này thì cái chết này rất bình thường. Rồi bây giờ tôi quay lại chuyện khác. Tại sao phải tu tập chánh niệm? Bởi vì khi mà mình có tu tập chánh niệm mình mới thấy được rằng cái thân này nè nó là cái đống rác Campuchia, nó là của nợ. Tôi giảng này tôi chỉ mong mấy người nghe lại thôi chứ còn đám này tôi thấy ai yêu đời, ai cũng

chạy Tesla đầy chùa hết chứ nó không có nghe. Phải có cái nghe mới biết rằng mình sớm muộn cũng phải đi mà sẽ phải đi trong sự kinh hoàng. Thì thôi bây giờ mình phải làm sao mình ra đi trong cái sự nhẹ nhàng. Bởi vì có ba cái chết.
- Cái cái chết của cái người không đạo, tức là chết trong sự sợ hãi và tiếc nuối.
- Cái thứ hai là chết của người hành đạo. Có nghĩa là chết trong sự chán trường.
- Còn cái chết thứ ba là của người liễu đạo. Có nghĩa là của cái chết thanh thản. Tức là thấy cái đèn còn dầu thì cứ ngồi chờ nó hết dầu nó tắt thôi. Cứ ngồi chờ cái lá nó rụng thì mình đi. Lá rụng thì đi thôi.

Thì cái chết đầu tiên không có nên. Chết là của người sợ hãi và tiếc nuối. Sợ hãi đoạn đường trước mặt và tiếc nuối những thứ bỏ lại sau lưng thì cái đó là cái chết không nên có. Mình người Phật tử mình không thể chết cách đó được. Thì chỉ còn lại hai. Cái chết của người hành đạo và liễu đạo. Thì cái chết người hành đạo là thường xuyên thực tập chánh niệm. Thường xuyên thực tập chánh niệm để thấy rằng cái thân này nó thật sự là gánh nặng, nó thật sự là của nợ, bà con phải tin chuyện đó. Và tôi bắt bà con phải tin chuyện đó. Chưa có ai đi thuyết pháp mà bắt người ta phải tin mình. Nghĩa là thấy đó là của nợ thì mình mới khá được. Mà nó nợ thiệt, nó bắt mình phải hầu mà phải tắm rửa, đánh răng, rồi chảy tóc, rồi vì nó mà mình phải hút bụi, phải lao dọn, phải nấu nướng, phải rửa ráy, vì nó mà mình phải tiểu tiện, phải có toilet, phải restroom, vì nó mà mình phải mua xe cộ để cho nó đừng có khổ, là vì nó mình phải gồng gánh bao nhiêu cái cực nhọc ở công sở, ở chỗ làm, vì nó mà mình phải nấu nướng, vì nó mà mình phải đi đứng chỗ này, chỗ kia. Đi đâu cũng phải đem cái răng hư theo, đi đâu cũng đem cái sỏi thận theo, đi đâu cũng đem cái tiểu đường, cao máu theo. Đâu có bỏ được, nguyên cái của nợ, nguyên cái thùng rác mấy chục năm. Nếu bây giờ mình bấm nút mà để đổi qua cái khác được là mình đã bấm rồi. Nhưng mà rất tiếc không bấm nổi. Các vị tưởng tượng một cái cục nợ như thế này mà đi đâu? Nhìn cái cục này của tôi là 57 năm. Bây giờ mình bấm xong nó thành cái ông Tuấn ngồi đó là bấm liền, hot boy, mà mình khô môi chịu nổi không? cho nên phải chịu. Mà tôi biết nếu mà tôi không chết sớm, tôi phải cõng thêm cái ông này trong tình trạng càng lúc càng tệ mà phải cõng thêm. Nếu tôi thọ, tôi cõng thêm 20 năm nữa, mà lúc này nó bị cái chứng gì đó mà cứ sáng ngũ dậy là cứ thò chân xuống giường nó chóng mặt, thò chân xuống giường chóng mặt, lạ lùng, đó không phải là than mà rất là thật để cho bà con teo, tức là nó kiếm đủ thứ chuyện để mà nó làm cho mình, mình phải khổ, thì dĩ nhiên bà con đi chùa muốn nghe chuyện vui, chuyện đẹp, nhưng mà riêng tôi, tôi nghĩ có lúc bà con cũng phải nghe mấy cái này. Cho nên bài giảng bữa nay nè thì tôi muốn nói cái pháp tu wireless, pháp tu cordless có nghĩa là dầu bà con có yêu đời cách mấy, bà con có tự thấy mình giàu, tự thấy mình đẹp, tự thấy mình trẻ, tự thấy mình khỏe thì cũng cứ nhớ rằng mình có thể đi bất cứ lúc nào, và làm sao trên đầu mình lúc nào cũng có cây dù để nắng mưa cuộc đời cỡ nào mình cũng chịu được, làm sao cho chân mình lúc nào cũng có đôi giày, đôi dép để chân cứng đá mềm, chông gai khúc khuỷu gì là mình cũng đi được, chứ đường đời nó khó đi mà không có dép sao mà đi, mà đôi dép nó ở đâu mà có? chính là cái nhận thức của mình về Phật pháp. Thì tôi chốt lại trong kinh nói cái vốn liếng của một người nó gồm có bốn thứ.
- Một là cái chỗ ở, mình ở cái nơi nào mà mình có thể dễ dàng tiếp xúc với minh sư, thiện hữu.
- Thứ hai là thầy bạn là những cái người nào mà mình gọi là thường xuyên có thể trao đổi được, học hỏi được. Cái người nào mình gặp mà mình được gọi là hướng thượng, gặp được mà mình trở nên tích cực, trở nên năng động thì cái đó là người mình nên gặp. Trong kinh là có nói đến một cái trường hợp rất là đặc biệt, đó là không nên gần người xấu. Cái này ai nghe cũng hiểu nhưng cái câu thứ hai mới ghê. Nên tránh những người có nguy cơ ảnh hưởng đến đạo nghiệp của mình. Cái câu một này ai cũng hiểu rồi. Nên tránh bạn xấu. Ai cũng hiểu. Mà câu thứ hai tránh luôn cả những người ảnh hưởng đạo nghiệp của mình. Thí dụ như mình đang trong cái thời điểm của khóa thiền đi, tổ chức một khoá thiền tích cực 10 ngày, trong thời gian đó mình tránh mấy cái bà tám. Mặc dù bả gặp mình bả chỉ bàn về Phật pháp nhưng mà không có nên vì thời điểm đó không phải là cái thời điểm để mà mình bàn về Phật pháp. Bả bàn về cái chuyện nấu đồ chay bán cuối tuần, không không lúc này không phải. Lúc này mà bả cứ đem chuyện nhà bếp nói hoài không được, không được, lúc này là phải đi kiếm một là tu một mình rồi hai đi kiếm cái người nào cũng im lặng như mình vậy đó, mặc dù bả là người bạn tốt, đúng, nhưng mà tốt lúc khác, nhưng mà trong 10 ngày này bả là chướng

ngại cho mình hoặc là bây giờ mình đang trong cái thời điểm mình tìm hiểu Phật pháp thì mình nên tránh mấy cái người mà chống cái chuyện học, tôi đã gặp rồi, bây giờ tôi đang trong nước đang mạnh cái phong trào đó là tu không cần học, học nhiều sở tri chướng, những cái biết sẽ làm trở ngại tinh thần, để cái đầu khơi khơi vậy tu. Thì có người hỏi tôi, thì tôi có hỏi ngược lại họ, tôi hỏi vậy chứ chăm sóc em bé, thay tả em bé đó mình có cần học không? các vị có cần không? tôi không biết là Mỹ có không? nhưng mà Thụy Sĩ có, mấy bà mẹ trẻ nó có cái lớp dạy để mà chăm làm sao mình thay tả, làm sao mình vệ sinh, Mỹ có không hay là phải là tự… đó là thay tả con nít đó mà phải học, rồi nấu một cái nồi canh chua cũng phải học, dĩ nhiên nó không có trường lớp nhưng mà phải học mẹ, học chị, học bạn bè, học hàng xóm, học người quen, cái nồi canh chua không phải dễ nấu đâu quý vị, không phải dễ nấu đâu và có chuyện này hơi lạc đề tôi phải nói, tôi có biết một vài bà rất giỏi, bà nếm miếng canh chua, bà nói bà nói ngay chóc cái dở của nó, nhưng kêu sửa, sửa không được. Còn cái bà, bà nếm xong bà nói ra đúng bệnh và bả sửa trong vòng một nốt nhạc là nó ngon ngay. Thì mấy cái đó không học là sao làm được? Còn cái người mà dốt dốt như mình, mình biết cái nồi canh chua nó dở ẹc mà không biết nó dở chỗ nào? hoặc biết mà không biết sửa sao? còn bà mà biết nó dở chỗ nào và sửa chỗ nào, rất giỏi đối với tôi là phải học, phải học. Thì nói gì là cái chuyện tinh thần của mình, cái tâm linh tinh thần nó là vô hình, vô tướng làm sao không học, phải học, học cái gì? học để biết cái cấu trúc, cái kiến tạo của thân tâm này đại khái và theo duy thức hay là theo A-tỳ-đàm nó là cái gì? Mình có tin hay không kệ, ít nhất là phải có cái khung, cái sườn. Đấy, thân tâm này, vũ trụ này, cái về bản chất của nó là gì? Cái cấu tạo của nó là gì? Và cái vận hành của nó là gì? Điều kiện hiện hữu của nó ra sao? Bản chất, vận hành, cấu tạo và điều kiện của vũ trụ, của chúng sinh, của mỗi con ong cái kiến nó là sao? Học cái sườn, không biết bao nhiêu lần bắt đầu những cái buổi, những cái khóa, khóa học chúng tôi tổ chức mười mấy lớp ở Thụy Sĩ. Và cũng có nhiều lớp chúng tôi tổ chức ở bên Kalama, có cả Việt Nam, luôn luôn tôi nhấn mạnh một chuyện. Tôi không phải là một giảng sư, một ông thầy bà gì hết. Tôi chỉ làm một việc thôi là tôi không muốn nhìn thấy Phật tử Việt Nam tiếp tục ngủ lều nữa, mà phải ngủ chòi, ngủ lều, biết cái lều? cái camping tent, có nghĩa là cứ bung cái lều ra mà ngủ, thì cả đời đừng hòng có cái nhà, mà tôi muốn các vị phải ngủ chòi tại sao chòi? chòi có nghĩa là có cột, có vách, có nền, có mái. Đấy. Thì khi mà mỗi một lớp học như vậy tôi chỉ giúp các vị cất dựng lên cái chòi, trong đó có cột, có vách, có nền, có mái để chi? Khi mà xa tôi rồi đó các vị thay, thay, thay cây cột, thay vách, thay mái, thay nền từ từ. Nhưng mà trước mắt phải có cái chòi rồi mới thay, chứ còn từ cái lều mà lên cái nhà là đừng hòng. Nhưng mà cái chòi lên nhà thì có hy vọng. Hy vọng lắm luôn. Đó là mình thay từ cái cột nhỏ lên cột lớn. Từ cái cột tre lên cột gỗ, cột bê tông. Đấy, từ từ lên, rồi cái mái từ mái lá lên mái tôn, mái ngói thí dụ như vậy, cái vách từ cái vách lá, cái vách gỗ, rồi vách gạch, tường gạch, thí dụ như vậy. Rồi cái nền, cái sàn cũng vậy thay đổi từng cái. Thì giáo lý y chang như vậy. Cho nên những cái điều kiện mà giúp cho mình có dù, có dép đó là một là cái trú xứ, ta không thể lựa cái nơi sanh, nhưng ta có thể lựa nơi sống và nói như vậy không có nghĩa là bà con phải dời nhà là NO, NO, không phải, nhưng mà học cho biết nghĩa là cái trú xứ này nó có hai.

- Trú xứ dài hạn.
- Và trú xứ ngắn hạn.

Thí dụ như trong nhà của mình, mình không dời nhà nhưng mà mình nên có một cái căn phòng, và nên có một cái góc vườn, một cái góc vắng mà ở Việt Nam nghĩ là không dễ đâu. Nhưng mà ở Mỹ tôi tin có, những người sống trong cái văn hóa trong xã hội Mỹ người ta tôn trọng cái riêng tư người khác. Nếu là tôi là quý vị tôi sẽ còn cái phòng riêng, một cái góc vườn để khi nào cần, tôi ra đó tôi nhớ Pháp Vũ kế mà tăng xá nó có một cái góc vườn rất là vắng, rất là đẹp, mình không cần đẹp cái kiểu nghĩa thế gian mà đẹp nghĩa là nó sạch. Người Thụy sĩ họ có cái quan điểm sạch sẽ, ngăn nắp đã là đẹp 70%, hoa cỏ và vị trí là 30%, nhưng mà sạch sẽ, ngăn nắp hợp lý có cái hợp lý nữa nha hết 70% đấy. Cho nên cái chỗ, một cái không gian, không gian sống, không gian suy tư rất là quan trọng.

Thứ hai là cái người mình thường giao tiếp ví dụ như chồng mình, vợ mình, mẹ, cha, con cái không có thể chia sẻ với mình tu học thì mình có thể dùng cái phone để mà mình có thầy, có bạn hoặc bí hóa vào Gemini, chat GPT cho nên ăn rồi, ráng kiếm 3000 mua cái máy Duo máy gập đó về học đạo, giúp tiền ủng hộ ông Elon Musk, mà bà con mà nhát nhát tôi đề nghị mua một chiếc Tesla ngồi

thiền trên xe không cần lái, đó xài cái iPhone Google đắc đạo là cái chắc. Tôi nói đùa mà thật, thật là đùa mà đùa là thật. Tức là coi tiền bạc đừng xài đồ hiệu nữa, bà con chỉ xài có hai việc: một là cái xe cộ đó là cái phương tiện sinh hoạt thường ngày, phương tiện sinh hoạt thường ngày là chỉ Tesla với một cái iPhone. Thứ hai đó là hễ đi xa là phải bay cái hạng ghế thương gia. Tôi biết tôi nói thế nào cũng bị chúng chửi nhưng tại sao bữa nay tôi nói là tại vì có rất nhiều Phật tử họ muốn đi Ấn Độ mà họ sợ bay, mà trong khi đó tôi ghét nhất là miệng thì nói sợ bay mà tay thì cầm đồ hiệu, bữa tôi nổi khùng tôi nói cô biết là tại sao cô sợ bay không? nói tại con già, con yếu. NO, tôi chỉ cái túi, cái túi của cô đó là tôi bay cái ghế thương gia được, cầm cái túi vải 2 đô la giùm tôi đi, dồn tiền để dành những cái chuyến đi nào quan trọng như Ấn Độ, Myanma đó, bay dùm tôi cái business mà bây giờ nó còn có cái loại vé mà vé upgrade, biết cái vé đó không? mình cứ mua economy, nhưng mà mình nói cho mình cái option là lifting biết cái đó không? thí dụ nó nói là bây giờ mà mình đấu giá bây giờ nếu mà phút cuối mà cái trên đó first class hoặc là business mà nó còn trống thì mình lifting bao nhiêu? thì mình nói OK 500, 300 gì đó thì hễ nếu nó còn dư thì nó đẩy mình lên. Còn nếu mà cái gì ngon quá thì mua thẳng full price luôn. Như bên Thụy Sĩ về đây đó cái full price có lúc là 4000 one way, 4000 francs là 5000 đô la đó, là mua nó chỉ có khùng thôi, thì mình mua cái economy thì mình mua economy có 700, cái vé tôi đi về đây có 700, rồi tôi lifting thêm 300 nữa ví dụ như vậy, thì là mình xuống máy bay mình khỏe giống như mình mới đi đánh goft về sang trọng và đường hoàng như hoàng tử vào cung vậy. Còn cái thứ mà nó bay đây mà về Châu Á mà nó bay hạng economy nó xuống như cái nùi dẻ vậy đó, nó xuống nó dật dờ, mai mốt làm sao mà nó đi Ấn Độ, cái nó hết hồn, nghe nó đi hành hương nó hết muốn đi, mà trong khi trăm thứ tội đổ vô đầu của cái thằng gì? của cái thằng cái túi xách 3000 đô la kìa, nên cái bà đó bả nói bả sợ Ấn Độ nên tôi nói, tôi chỉ vô nó đây là hung thủ nằm ở đây, bà con về mấy cái Rolex dụt, tôi nhớ hôm qua tôi kể chuyện tôi hầu Ngài Viện Chủ, có cái ông đó, ổng đi shopping với vợ, bà vợ ông cứ lượm ba cái mỹ phẩm nhiều quá đi, lượm một hồi thì ông hỏi bà vậy chứ em biết nãy giờ em hốt một đống mỹ phẩm đó là bao nhiêu tiền? bả nói chắc 5, 700 chứ nhiêu, thì ổng nói mà tại sao phải xài cái đó? bả nói thì để cho em đẹp trong mắt anh, không, nói không, bà trả hết cho tôi, bà mua cho tôi một chai whisky mà tôi quất vô là bà đẹp ngay, đẹp ngay chứ không có cần mà phải mà ba cái mỹ phẩm. Mà đàn ông tụi tôi rất đơn giản thì cái ông đó ổng ra quán bar đó là ổng cứ uống một ly bia là ổng vạch cái túi áo ra là ổng coi, rồi ổng làm ly ông vạch cái áo coi, thì thằng bartender nó hỏi gì kỳ vậy? ổng quất ly vạch áo hình vợ tao nè, uống chừng nào nó đẹp thì tao về, nó đơn giản, có nghĩa là đời sống mình do mình sắp xếp và ông Warren Buffett của Mỹ nói một câu rất là hay, tôi (là ổng) thích cầm một cái túi 10 đô la mà trong đó có 300 hơn là cầm một cái túi 300 mà trong đó có 10 đô la. Tôi biết thời pháp này tôi nói nhiều việc rất là đời nhưng mà tôi phải nói, đó là những cái hỗ trợ cho bà con, làm sao mà bà con có được cái phương tiện tu học tốt. Bây giờ mình lớn tuổi đi về chùa tự lái thì ngán, giao Tesla nó làm. Tesla không có tiền Tesla đời mới, mua Tesla 5, 6 tuổi rẻ. 5, 6 tuổi nó vẫn có cái chế độ mà sale và driving có, 5, 6 tuổi có, còn mua cái loại cyber Tesla là mua không nổi rồi, cái thứ mà giống như thùng rác úp nó mắc dữ lắm, thì là có một cái máy vô chat GPT hỏi cái gì nó cũng nói, nhưng mà nhớ cho nó biết rõ tôi là Phật tử Mật Tông, Phật tử Tịnh Độ Tông, Phật tử Thiền tông, phải nói cho nó biết. Bây giờ tôi muốn tìm hiểu về đại khái tâm lý học Phật giáo thì nó sẽ nói chứ còn mình vô mình hỏi lan man thì như mình nói vậy thôi nhưng cũng đừng có tin nó 100%, mình hỏi nó xong mình phải check bằng cách khác hiểu không? Tức là mình khéo đặt câu hỏi để mình check lại coi cái điều nó nói này có đúng hay không, cũng có cái cách, chứ còn đời không có gì tuyệt đối đâu nha. Nhưng mà tôi thấy bây giờ bà con bây giờ sướng lắm. Bây giờ tu học đâu có cần mà chứa nguyên tủ sách trong nhà làm chi. Chỉ cần có cái phone cho ngon lành đó là tu học thoải mái lắm. Có cái máy mà hình như tháng 10 nó ra, tháng 10, 11 gì đó. Cái máy mà gấp bung nó ra nó như cái iPad vậy đó. Nếu mua nhớ mua dư cho tôi cái, thì là đại khái đó.

Bữa nay tôi nói cái gì? Tôi mong rằng bà con nhớ chúng ta là người Phật tử không có khả năng tự tu, tự ngộ thì theo tôi không phải là con Phật. Con Phật phải là người trên có dù, dưới có dép. Bởi vì sao? Vì cái khả năng mà chúng ta sẽ ra đi một mình rất lớn. Trong Thanh Tịnh đạo có một câu nói thế này. Người sanh ở phố có thể chết trong rừng. Người sanh trên bờ có thể chết dưới nước, người sanh trong nhà có thể chết ngoài đường. Cái cơ hội chúng ta ra đi rất là mơ hồ. Cơ hội mà mình chết ở đâu rất là mơ hồ. Và một chuyện nữa đó là chuyện dính mắc, khoan nói đến chuyện chứng đắc,

khoan nói đến chuyện giác ngộ, khoan nói đến chuyện chết chóc xa xôi, chuyện trước mắt là làm sao mà sau bài giảng này bà con bước ra khỏi chánh điện bà con tự thấy mình hình như hôm nay mình có cái khả năng an lạc lớn hơn. Cái hiểu của mình về đạo hình như có thay đổi. Tôi muốn mỗi bài giảng của chúng tôi sau khi bà con nghe xong bà con trên đường lái xe bà con thấy hôm nay mình có thay đổi và thế giới này nó chính là những gì mình cảm nhận. Tôi xin nhắc lại lần nữa, thế giới này nó như thế nào? Đẹp xấu, sướng khổ là do cái cảm nhận của mình. Mình có hiểu về nó, mình cảm thấy thoải mái. Ở đây ai về Orange không, Orange khu Orange City rõ nó đọc chính xác tên là của Old Towne Orange bên Cali nó có cái trường college tên là Chapman, có ai biết cái khu đó không ta? nó gần Lewis nó có cái trường Chapman trong đó nó có một cái bức tượng bán thân của bà Marie Curie, cái bà mà tìm ra cái Uranium và Bothilium thì người ta có khắc cái câu nói nổi tiếng của bà, trên thế giới không có gì để sợ mà chỉ để ta hiểu biết (Nothing in life is to be feared, it is only to be understood) thế giới không có gì để mình sợ mà thế giới chỉ có những cái cần được ta nhận biết, nhận thức có nghe kịp câu này không? ngay cả con rắn, con rồng còn gọi là chuyện sợ ma, sợ gián, sợ chuột, thế giới này không có gì để ta sợ, Not to be feared, but understood, tức là chỉ cần được hiểu thôi, chuyện gì cũng cần được hiểu và giác ngộ là gì? giác ngộ là hiểu ra cái chuyện mà đó giờ mình không hiểu. Do mình hiểu sai cho nên mình mới tô hồng chuốt lục, mình mới dán nhãn mác lên tùm lum. Cái này là đẹp, cái này là xấu, cái này tôi thích nè, cái này tôi ghét nè. Chính vì có cái chuyện mà dán nhãn mác lên là mình mới sống theo cái nhãn hiệu mà mình dán lên. Chứ nếu mà mình tin Phật mà tin không chưa có đủ, có thực tập, có thực tập, phải có thực tập, cái tin không hiểu chưa đủ. Tin mà phải hiểu rồi hiểu phải có thực tập. Có những cái chuyện mà bà con hỏi tôi là Đức Phật có thiệt không? Có người hỏi vậy, hỏi sư ơi, con cứ nhìn Tăng ni rồi tai tiếng, rồi con hoang mang, con nghi làm con chán chùa con không biết Phật có thiệt hay không? rồi lời Phật có giúp được mình hay không? tôi nói vấn đề là quý vị, không cần giận mấy thằng cha chef cook, không cần giận mấy người waiter, waitress bồi bàn, không cần giận mấy cái cái restaurant mà bà con coi mình có cần ăn hay không và làm sao để nấu cái món đó để mình ăn, mình thích cái món gì? mình cần ăn cái món gì? còn cái Nhà hàng ABC mà mình giận cái chuyện đó là chuyện nhỏ, mấy ông chef cook bên nhà bếp mình giận ông AB chuyện nhỏ, mấy thằng bồi bàn nó đối xử kỳ thị với mình cũng chuyện nhỏ, không phải vì một cái nhà hàng nào đó rồi cái mình từ chối không có nấu ăn nữa, sai, nó sai bét nha, chùa miễu, Tăng ni những cá nhân, cá thể đều là những trường hợp cá biệt. Cho nên là mình cứ nhớ đến Phật, tin Phật là vì mình trước cái đã. Mình phải hiểu cái điều mình tin thì mình mới tin được cái điều mình hiểu. Khi hiểu được cái điều mình tin và tin được điều mình hiểu thì mình mới có thể sống xa chùa, xa Tăng ni một cách thoải mái. Còn đằng này mình không tin lắm cái điều mà mình hiểu mà không hiểu lắm cái điều mình tin. Cho nên là cứ lâu lâu giận chùa, giận Tăng ni bỏ đi. Bỏ đi xong đến bữa thấy chèo queo buồn bả, sợ hãi chạy vô chùa cứ nghĩ vậy là không có khá. Mà mình phải có khả năng, phải có khả năng tự tu, tự tin Phật, tin vào Phật mà không cần cái sự gọi là tác động từ ai hết. Chuyện đầu tiên Phật dạy rất là rõ. Ta xác định mọi hiện hữu là khổ và bất cứ một niềm đam mê nào cũng là đam mê trong khổ. Và đam mê đó chính là đầu tư khổ. Invest trong cái khổ, invest suffering chỉ vậy nhớ, nếu mà mình tin ba cái điều đó thì mình đi tìm hiểu giáo lý và thực tập, thì thế nào bà con cũng thắc mắc nãy giờ có kêu thực tập, thực tập cái gì? chỉ có đời sống chánh niệm là chứ có gì hết. Đời sống chánh niệm là biết rõ How và What, mình đang ra sao và cái gì nó vừa xuất hiện, mình đang ra sao? đang đi, đang đứng, đang ngồi và cái gì vừa xuất hiện ta? hờn giận, vui buồn, sợ hãi, nhận diện nó, biết rõ nó do các điều kiện tào lao mà nó tới rồi nó cũng sẽ đi. Một ngày như vậy mình có vô số lần buồn vui, thiện ác, không có cái nào nó trụ quá 1 sát na, nhớ như vậy thì mai này vào trong nhà già không sợ, nằm trong hospit không sợ, còn nếu ngay bây giờ mà không chịu học giáo lý, không chịu... mấy cái bài giảng này nè mà không có chịu lắng nghe, đấy, rồi cứ mà kiểu tà tà các vị nhớ Tây có câu hay lắm: muốn có được cái khó được thì phải làm cái chuyện khó làm, cái ta có được hoàn toàn tương xứng với sức nỗ lực của ta. Có nghe câu này kịp không ta? Cái ta có được nó tương xứng với cái mà ta nỗ lực. Muốn có được cái khó có thì phải làm cái chuyện khó làm. Muốn đạt được cái trình độ mà an nhiên tự tại thì mình cũng phải máu lệ thực tập. Khó, nhưng phải máu lệ thực tập. Thì tùy người không giống nhau, người thì mau, có người thì chậm, người mau, người chậm nhưng phải thực tập,

mà tại sao phải làm như đó vì thứ nhất là vì cái sự an lạc, an toàn cho mình ngay bây giờ chứ không có cần mà đợi đời sau kiếp khác.
Bởi vì người Tây Tạng họ nói kiếp sau của bạn có thể là ngày mai, mình cứ nói kiếp sau là mình tưởng mấy chục năm, NO, kiếp sau mình có thể là chiều nay hoặc có thể là 15 phút nữa là đã qua cái kiếp sau rồi, các vị có tin cái đó không? chứ đâu phải kiếp sau là đợi mấy chục năm nó mới là kiếp sau mà nói cái đó nguyên đám ngáp lên ngáp xuống như buồn ngủ, OK.